

"Drie doorleefde, zware dagen en nachten..."

"Toen hij haar tegen elf uur 's avonds die mooie, zomerse zondagavond -beiden nog half stoned na die uitnemende, zinsverdoevende combinatie van sex, alcohol en drugs tijdens drie doorleefde, zware dagen en nachten-, met veel moeite en mooie woorden, afgewisseld met half gemeende hartstochtelijke kussen en schone beloftes, de zware, eikenhouten, gebeeldhouwde deur van zijn riante woning in Amsterdam zuid uit begon sjoerde- er was volgens verklaringen achteraf van bewoners van de belenden de percelen enig persistent, doch voornamelijk speels, duw en trekwerk aan te pas gekomen om haar er uit te werken, maar niets wees op enige vorm van fysiek geweld – en hij haar als troost net iets al te enthousiast uit zwaaide tot zij de Palestrinastraat uit was en rechts af sloeg vlak voor de rooms katholieke kerk de Jacob Obrechtstraat in op weg naar het Vondelpark, waar haar informant stond te wachten, was hij op slag haar naam, telefoon nummer, werkgever en adres kwijt, maar ook haar voornaamste eigenschappen, waar mee zij zich meende te onderscheiden van al die talloze vrouwen uit veel miljoenen, die hij had bezeten, maar hij wist nog wel dat zij viel als een hete aardappel voor zijn Velvet Underground repertoire op de elektrische gitaar, aangesloten op een 100 watt Vox amplifier, in het bijzonder het veel belovende, in de hier geschetste kontekst bijna symbolische nummer "I'll be your mirror" en aldus geschiedde. Het daarop volgende nummer van The Velvets "I'm waiting for the man" bestond grotzijdank uit slechts twee akkoorden, te weten D en G. Niemand kon zich daar een buil aan vallen zelfs niet de slechtste gitarist. De geparfumeerde zwart satijnen lakens op het dubbelbed waren al vantevoren uitnodigend open gevestigd en terwijl het laatste akkoord nog nazinderde lagen zij al in bed nog voor de indringende, naar geestig klinkende, jankende feedback was weg gestorven uit de luidsprekers.

Zij verdween niet alleen voor goed uit zijn leven, maar leek van de aardbodem te zijn verdwenen. Hij was meteen verdachte bij het politie onderzoek. Zowel zijn Amerikaanse import snubnose punt 38 als handen werden onderzocht op kruitsporen. Uit niets bleek dat het wapen was gebruikt. De revolver was volgens voorschrift goed opgeborgen in een stalen, afsluitbare kast waar een alarm installatie op was aangesloten. Een vergunning was aanwezig in het pand, een strafblad afwezig. Een verklaring voor de raadselachtige verdwijning kon hij noch haar vrienden en familieleden geven. Intensief forensisch onderzoek leverde nog geen door hem terloops onopgemerkte verdwaalde schaamhaar of bloedspat op in de afvoer van het bad. Het was alsof zij nimmer had bestaan.

Stofzuiger, poetsdoek en reinigingsmiddelen hadden wellicht hun werk gedaan, meende een achterdochtige politie functionaris. Het cold case team was achttien jaar later niet veel verder gekomen dan de summier gegevens uit het oude, vergeelde, hald vergane dossier. De rechercheurs die het onderzoek verrichtten waren de dienst uit of lagen in hun graf te wachten op het eeuwige oordeel, voor zover ze gereformeerd waren. Een DNA analyse was begin jaren zestig nog niet mogelijk en het in grijs gemoffelde stalen archiefkasten opgeslagen biologische restmateriaal was door de gebrekkige conserveringsmethode in stopflessen waar vroeger zuurtjes en toverballen in werden bewaard in combinatie met de alom bekende algemeen geldende onverschilligheid onder overheids ambtenaren onbruikbaar. Lachende derde Frank Forrest wist dat de Amsterdamse politie niet was toegerust om een serial killer zoals hij was te achterhalen. De politiemensen van het bureau Leidsegracht waren gewend met de voeten op het bureau, het tegen de voorschriften in het doorgeladen FN pistool losjes in de zwart leren glimmende holsters te bewaren en met de donkerblauwe das los om de kippenekjes wat voor zich heen te filosoferen over de politiek, het schamele salaris en de erotische kwaliteiten van de thuis zittende echtgenotes en/of dochters.

De communicatie met de Amerikaanse specialist die via de FBI naar de laatste mode onder toon aangevende kriminologen werd ingehuurd om een daderprofiel te leveren was door het evidente gebrek aan talen kennis op het hoofd bureau ondanks een rij woordenboeken boven het bureau van de vroeg kalende brigades op niets uitgelopen. Later zou blijken dat het daderprofiel exact van toepassing was geweest op Frank Forrest, die zijn praktijken had voortgezet in Frankrijk totdat een snuggere gendarme lont begon te ruiken en een omvangrijk onderzoek opstartte..."

Fragment uit de eerste verhalenbundel van Fred van der Wal "Een vuilnisroos uit Franeker".

Fred van der Wal: "Een beetje kunstenaar hoort tegenwoordig toch tenminste twaalf jaar in de bajes te hebben gezeten als serial killer en regelmatig op academische wijze met een broek vol liefde zich in zijn reet laten naaien door zijn atleties gebouwde advocaat of de medebajes klanten, anders is hij totaal niet geloofwaardig in het artistieke spring in 't veld! Dan blijf je als artiest toch nergens met je otobiografie na afloop! Wat zullen we nou beleven, zeg ! Ik heb mijn lul niet met pissen alleen versleten en mijn geheime opening niet met kakken! Die geheiligde achteropening is bij utistek geschikt om iets uit te laten maar ook binnen te laten."

Fred van der Wal: "Schei nou toch uit, zeg!.. Doe me een lol, zeg, ben je nou helemaal een van de pot gerukte zoetzure augurk met uitjes, gotverdegotverdomme! Vertel mijn wat!..Dat spreekt toch allemaal vanzelf voor een mooie jongen zoals ik, dat ga ik

hier toch niet verder toelichten of namen noemen! Voor wie ik lief heb wil ik namelijk heten, ik bedoel natuurlijk heet worden, maar het blijft verder onder ons. Sodemieter toch gauw op naar je misjogem! Ben je nou helemaal een beetje betoeterd met je indiskrete vragen? Lul met vingers!

© april 2013, fredvanderwal, BasicPublishing.nl